

задржавајући уметност као ствараоца истине, нема претензије да саму уметност учини објектом филозофије. Насупрот естетичкој спекулацији, инестетика би се усмерила само на описивање унутар-филозофских ефеката које производи независно постојање одређених уметничких дела.

Због тога су разумљиви први утисци да лепа уметност *не заслужује да буде предметом научног проучавања*, јер представља само једну пријатну игру, истиче Хегел.

Уочавајући бројне теорије и концепције о лепом на које мора да одговори, Хегел подсећа на Хиртов став, који је био распрострањен међу естетичарима тог доба: да је лепо – *карактеристично*, које се постиже пре свега садржином (осећањем, ситуацијом, радњом, догађајем и сл.), а затим начином на који је та садржина приказана. Са друге стране, једна од најраспрострањених концепција о лепом била је Кантова концепција, унутар које се фундира примарни статус *природно лепог*, који Хегел не може да прихвати.

Раније смо поменули да Хегел на сâмом почетку *Предавања из естетике* наводи да је предмет уметности *лепо по себи и за себе*, на подражавање природе, које је само једно пролазно и неслободно подражавање идеје. За Хегела лепо није природна идеја, али није ни логичка, већ представља *садржај појављивања*, док њену реалност чини *само појављивање*. Лепо, наиме, настаје када дође до слагања између појма и његове чулне појаве, па не може да буде чиста логичка идеја, или апсолутна мисао која се развија у чистом елементу мишљења. А будући да није ни природна идеја, она се тиче духовне сфере, па Хегел закључује да је царство *лепе* уметности - царство *апсолутног духа*, али да доказивање те тезе није задатак естетике или филозофије уметности, већ логике и филозофије природе, које претходе филозофији уметности.

Уметнички лепо припада духовној области и доступно је филозофској рефлексији, али ипак није предмет „који би био подесан за научна посматрања у правом смислу“, будући да се она не приказује мишљењу, него чулу, осећању, опажању и уобразиљи. Напоследку, додаје Хегел, *извор* уметничког дела јесте *слободна делатност фантазије*, која је у том чину слободнија него природа.

Премда на сâмом почетку *Предавања из естетике* Хегел искључује природно лепо из естетичке рефлексије, то ипак не значи да потпуно избегава да помене тај